

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 26.7.2012
COM(2012) 415 final

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Eventuella fördelar och nackdelar med en begränsning till två kategorier av skjutvapen (förbjudna eller tillåtna) i syfte att uppnå en bättre fungerande inre marknad för dessa vapen tack vare en eventuell förenkling

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

Eventuella fördelar och nackdelar med en begränsning till två kategorier av skjutvapen (förbjudna eller tillåtna) i syfte att uppnå en bättre fungerande inre marknad för dessa vapen tack vare en eventuell förenkling

Denna rapport uppfyller ett av kraven i rådets direktiv 91/477/EEG av den 18 juni 1991 om kontroll av förvärv och innehav av vapen, i dess ändrade lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/51/EG av den 21 maj 2008.

1. DIREKTIV 91/477/EEG OCH KLASSIFICERINGEN AV SKJUTVAPEN

1.1. Direktiv 91/477/EEG utgjorde ursprungligen ett komplement till förverkligandet av den inre marknaden. I utbyte mot visst underlättande av cirkulationen för skjutvapen mellan medlemsstaterna införlivades i EU-rätten säkerhetsgarantier anpassade till detta slags produkter.

1.2. Direktivet har två bilagor: i bilaga I upprättas en klassificering av skjutvapen, som fortfarande gäller, väsentligen beroende på hur farliga de är. Fyra kategorier införs: kategori A omfattar förbjudna vapen – krigsvapen; i kategori B ingår vapen för vilka det krävs tillstånd, till stor del vapen som används av tävlingsskyttar och jägare, i kategori C ingår anmälningspliktiga vapen, huvudsakligen vapen som används av jägare, och kategori D – övriga skjutvapen – gäller huvudsakligen en typ av skjutvapen¹.

1.3. Denna klassificering gäller som ett minimikrav, vilket för övrigt är fallet för direktivets hela tillämpningsområde. Enligt artikel 3 i direktiv 91/477/EEG² får medlemsstaterna anta strängare bestämmelser genom att till exempel stryka kategorierna C eller D eller genom att från fall till fall placera vissa vapen i en högre kategori, beroende på deras säkerhetspolitik eller uppfattning om säkerhet, eller på deras jakttraditioner.

1.4. Detta utrymme som lämnas åt medlemsstaterna följer av direktivets själva natur, eftersom det inte syftar till en komplett harmonisering utan till att fastställa minimala säkerhetskrav utan att påverka medlemsstaternas åtgärder för att förebygga illegal vapenhandel³.

1.5. Det måste betonas att direktivet inte gäller förvärv eller innehav av vapen hos väpnade styrkor, polisen eller offentlig tjänst, vapensamlare eller kultur- eller historieorganisationer som erkänns som sådana av den medlemsstat där de är etablerade. Denna distinktion är grundläggande eftersom den inför en åtskillnad mellan "civila" vapen och annan typ av materiel som används av väpnade styrkor och ibland även inom grov brottslighet.

¹ Enkelskotts långa skjutvapen med slätborrade lopp.

² "Medlemsstaterna får i sin lagstiftning anta strängare bestämmelser än vad som föreskrivs i dettadirektiv, med förbehåll för de rättigheter som ges personer bosatta i medlemsstaterna genomartikel 12.2."

³ I skäl 8 i direktiv 91/477/EEG anges att "direktivet inte berör medlemsstaternas rätt att vidta åtgärder för att förhindra illegal handel med vapen".

1.6. Kommissionen har tidigare, nämligen den 15 december 2000, till Europaparlamentet och rådet, rapporterat om direktivets genomförande⁴. Rapportens slutsatser, som var allmänt sett positiva och inte ifrågasatte klassificeringen av skjutvapenvapen i bilaga I, har hittills inte bestridits.

2. KLASSIFICERINGEN AV SKJUTVAPEN I SAMBAND MED ANTAGANDET AV DIREKTIV 2008/51/EG AV DEN 21 MAJ 2008 OM ÄNDRING AV DIREKTIV 91/477/EEG OCH METODEN SOM ANVÄNDS I DENNA RAPPORT

2.1. För medlagstiftarnas arbete valdes ursprungligen ett tillvägagångssätt med två huvudtankar: en minskning till två kategorier av klassificeringen av skjutvapen (antingen förbjudna eller tillståndspliktiga) ansågs både säkrare för de europeiska medborgarna och samtidigt enklare för näringsidkarna.

2.2. Detta synsätt delades dock inte av dem som ansåg att medlemsstaterna borde behålla ett visst bedömningsutrymme för sin interna klassificering av skjutvapen, förutsatt, naturligtvis, att den följde minimikraven i bilaga I. Näringsidkarna, precis som de gängse användarna av civila skjutvapen, verkade inte heller övertygade om fördelarna med denna slags förenkling.

2.3. Dessa observationer har sammanfattats i skäl 18 i direktiv 2008/51/EG på följande sätt: *”Flera medlemsstater har förenklat sin klassificering av skjutvapen genom att inte längre tillämpa fyra kategorier utan endast följande två. Medlemsstaterna bör följa denna förenklade klassificering, även om de medlemsstater som delar in skjutvapen i fler kategorier får behålla sina nuvarande klassificeringssystem i enlighet med subsidiaritetsprincipen.”*

2.4. Denna rapport har som mål att åter undersöka frågan om klassificering av skjutvapen utifrån vad som skulle få den inre marknaden att fungera bättre och för att utarbeta en *”rapport om den situation som tillämpningen av detta direktiv har resulterat i, vid behov åtföljd av förslag till åtgärder”* som kommissionen enligt direktivet ska överlämna till Europaparlamentet och rådet senast den 28 juli 2015.

2.5. I detta syfte har kommissionens avdelningar velat samverka dels med de tjänstemän i medlemsstaterna som är behöriga när det gäller skjutvapen (huvudsakligen inrikes- eller justitiedepartement, beroende på medlemsstat) till vilka man skickade ett frågeformulär i november 2011, dels med de huvudsakliga kategorierna av användare av civila skjutvapen, i synnerhet tillverkare, detaljförsäljare, jägare, tävlingsskyttar och samlare, som vid flera tillfällen fått uttrycka sina åsikter.

2.6. Frågorna som ställdes till medlemsstaternas myndigheter täckte ett brett fält och omfattade följande aspekter:

- (1) Den ekonomiska betydelsen av sektorn för tillverkning av och detaljhandel med skjutvapen.
- (2) Antalet registrerade jägare och tävlingsskyttar.
- (3) Antalet innehavare av Europeiska skjutvapenpasset.

⁴ KOM(2000) 837 slutlig.

- (4) Uppgifter om brottsutvecklingen under de senaste åren.
- (5) Eventuella problem med spårning av skjutvapen.
- (6) Systematiskt skyldighet att skaffa tillstånd för inköp av skjutvapen.
- (7) Tillstånd för ett eller flera vapen.
- (8) Underförstått tillstånd på grund av ett annat tillstånd eller en annan licens.
- (9) Eventuell förekomst av enkelt anmälningssystem.
- (10) Ändamålsenlighet med en obligatorisk begränsning av kategorierna i EU-lagstiftningen
- (11) Eventuella konsekvenser av en sådan begränsning för de berörda ekonomiska sektorerna.
- (12) Möjliga förbättringar.

Dessutom angavs det tydligt att de vapen som frågeformuläret gällde var begränsade till de vapen som avses i direktivet, det vill säga vapen för jakt och tävlingsskytte, och inte krigsvapen.

3. BEDÖMNING AV SEKTORNS OCH DE HUVUDSAKLIGA SKJUTVAPENANVÄNDARNAS EKONOMISKA VIKT ENLIGT FRÅGEFORMULÄRET: ALLMÄNNA UPPGIFTER

3.1. Man kan urskilja en första grupp medlemsstater som inte, eller nästan inte, har någon tillverkning av civila skjutvapen. Det är en stor grupp med över ett dussin medlemsstater. Även om tillverkningen är liten eller obetydlig kan dock detaljhandeln vara av betydelse. Exempelvis har Finland inte mindre än 600 handlare som huvudsakligen sysslar med detaljhandel eller reparation, och i Ungern är de cirka 500.

3.2. En annan grupp länder har en relativt solid tillverkningsindustri, ofta traditionell, utan att produktionsnivåerna för den skull är särskilt höga. Detta gäller Slovakien, Tjeckien, Österrike och Polen. Dessa medlemsstater har dock ett ganska stort antal handlare, reparatörer och återförsäljare: det finns cirka 500 sådana bara i Polen, och upp till 700 i Österrike⁵.

3.3. Det är i de mest befolkade medlemsstaterna som de största tillverkningsområdena ligger, fastän allt mindre systematiskt på grund av tillverkningsindustrins nedgång. Tyskland och Italien har fortfarande en betydande, ofta exportinriktad, tillverkning⁶, medan Frankrike och Förenade kungariket har sett en stor nedgång i sin produktion av civila skjutvapen, dock något mindre än i Spanien. Detta förhindrar inte att det fortfarande finns ett nät av handlare som ibland är mycket betydande, vilket till exempel gäller Frankrike⁷.

⁵ Källa för Österrike: *Association Européenne de Commerce d'Armes Civiles* (The European Association of the Civil Commerce of Weapons).

⁶ Mellan 85 och 90 % av den tyska tillverkningen av civila skjutvapen exporteras till länder i eller utanför EU (källa: *Association of European Manufacturers of Sporting Firearms*).

⁷ Enligt uppgifterna från *Institut européen des armes de chasse et de sport* utgör vapen den huvudsakliga inkomsten för cirka 800 – 1000 försäljningsställen i Frankrike.

3.4. I de folkrikaste medlemsstaterna finns det flest jägare och tävlingsskyttar. I Frankrike uppges det finnas 1 400 000 jägare, cirka 850 000 i Italien, och över 1 500 000 i Spanien. Antalet tävlingsskyttar brukar vara lägre än jägare men även detta är betydande: cirka 300 000 i Italien, 213 000 i Frankrike och ungefär 14 600 i Polen.

3.5. Det är intressant att vissa medlemsstater som har relativt liten befolkning (jämfört med EU-genomsnittet) har en betydande andel jägare eller tävlingsskyttar. Till exempel finns det i Sverige minst 490 000 jägare och 96 000 tävlingsskyttar, medan det i Finland finns över 300 000 jägare och 35 000 tävlingsskyttar. I Danmark finns det cirka 169 000 jägare och 120 000 tävlingsskyttar.

3.6. Man bör också nämna antalet innehavare av Europeiska skjutvapenpasset⁸, som naturligtvis utgör en god uppgift (men långt ifrån den enda) om jägarnas och tävlingsskyttarnas rörlighet inom Europeiska unionen. I somliga medlemsstater, som Österrike, är dessa innehavare relativt många (38 000), men proportionellt färre i andra länder (cirka 20 000 innehavare i Italien, och 39 378 i Frankrike).

4. UPPGIFTER OM BROTTsutveckling MED ANVÄNDNING AV SKJUTVAPEN OCH SPÅRBARHET AV CIVILA SKJUTVAPEN

4.1. Frågan om brottsligheten med användning av civila jakt- eller tävlingsskjutvapen har ökat betydligt under de senaste åren har oftast besvarats nekande. Några medlemsstater, exempelvis Grekland, Polen, Sverige och Portugal, nämner en lätt eller obetydlig ökning.

4.2. De flesta medlemsstater, som Österrike, Ungern, Bulgarien, Förenade kungariket, Finland och Spanien anser att tendensen är stabil i denna typ av brottslighet. Andra medlemsstater, exempelvis Belgien och Irland, nämner även en lätt nedgång.

4.3. Dessa uppgifter utesluter inte en viss utveckling av skjutvapensbrottsligheten, till exempel i samband med vapenförsäljning, huvudsakligen av krigsvapen efter väpnade konflikter. Dock är denna typ av vapen utesluten från direktivets tillämpningsområde, eftersom de redan betecknas som förbjudna i direktivet (kategori A i bilaga I) i motsats till de vapen som kan förvärfvas för utövande av fritids- eller idrottsverksamhet.

4.4. Vapen som är tillåtna enligt direktivet är mycket lättare att spåra, enligt svaren på frågeformuläret; detta är betryggande, åtminstone vad gäller den lagliga cirkulationen inom EU. De flesta medlemsstater anser att det finns relativt få principiella problem, åtminstone på nationell nivå, vad gäller spårning av civila skjutvapen.

4.5. Vissa svårigheter har emellertid nämnts i fråga om insamling eller behandling av uppgifter som möjliggör spårningen av ett vapen som kan ha haft en hel kedja av innehavare. Det finns ett väsentligt krav att medlemsstaterna, precis som vapenhandlarna, upprätthåller ett register och gör det tillgängligt för de rättsvårdande myndigheterna.

⁸ Europeiska skjutvapenpasset infördes genom direktiv 91/477/EEG. Det är "en handling som på begäran utfärdas av en medlemsstats myndigheter för en person som legalt förvärfvar och använder ett skjutvapen" (artikel 1.4). Handlingen gör det möjligt för innehavaren att under ett lättare tillståndssystem resa med sitt vapen från en medlemsstat till en annan för att utöva en verksamhet, oftast jakt eller tävlingsskytte. Skjutvapenpasset uppskattas högt av innehavarna och det har inte rapporterats några säkerhetsproblem i samband med dess utfärdande eller användning.

5. SYSTEMET FÖR FÖRVÄRV OCH INNEHAV AV CIVILA SKJUTVAPEN

5.1. Av svaren framkommer en allmän princip, nämligen att förvärv och innehav av skjutvapen omfattas av ett tillståndssystem och, i mycket mer begränsade fall, av anmälningsskyldighet eller registrering hos myndigheter, vilket i praktiken innebär ett indirekt tillstånd. Denna allmänna princip förhindrar inte att vissa typer av vapen, eller vapen med vissa egenskaper, exempelvis vissa historiska eller deaktiverade vapen, i en del medlemsstater kan omfattas av ett mer flexibelt system för förvärv.

5.2. Tillståndssystem innebär dock inte nödvändigtvis att man systematiskt i förväg måste ansöka om tillstånd vid varje vapeninköp. Ett tillstånd kan utfärdas för ett bestämt antal fastställda vapen vars egenskaper anges i tillståndet (detta gäller exempelvis Österrike, Polen och Luxemburg).

5.3. Själva förvärvstillståndet kan läggas till eller förenas med ytterligare villkor, till exempel att förvärvaren är jägare eller tävlingsskytt, eller i vissa fall att det i ett myndighetsbeslut erkänns att förvärvaren har anledning att förvärva ett vapen för personligt försvar (detta gäller till exempel i Finland eller Polen).

5.4. Systemet med anmälan – kategori C i bilaga I till direktiv 91/477/EEG – gäller fortfarande för ett stort antal jaktvapen, särskilt i Frankrike. Inom detta system måste förvärvaren till vapenhandlaren överlämna en kopia på sin identitetshandling och den handling som motiverar inköpet (giltigt jakttillstånd till exempel). Därefter fyller han tillsammans med vapenhandlaren⁹ i en anmälan som vapenhandlaren registrerar och översänder till de behöriga myndigheterna. Om myndigheten motsätter sig inköpet ålägger den förvärvaren att återlämna vapnet eller tvingar honom till detta genom användning av polismakt.

5.5. Ett visst antal jaktvapen hänförs i Frankrike till en ny kategori som ligger mellan direktivets kategori C och kategori D, nämligen långa jaktvapen med slätborrat lopp som omfattas av det nya systemet med registrering och som ligger mycket nära systemet med anmälan (kopia på identitetshandling, jakttillstånd eller licens för tävlingsskytte, skyldighet att fylla i blankett, poliskontroll).

5.6. Det framgår följaktligen inte av svaren på frågeformuläret att skjutvapen fortfarande kan omfattas av den vidaste tolkningen i kategori D i direktivet, nämligen att de kan förvärvas utan särskilda formkrav, vilket enligt direktivet tillåts endast för enkelskotts långa skjutvapen med slätborrade lopp. De medlemsstater som hade behållit denna möjlighet har alla höjt sina krav, vilket framgår av föregående avsnitt.

5.7. Det är också viktigt att betona att en gällande klassificering i en medlemsstat (förbud, tillstånd, anmälan, registrering) har företräde framför klassificeringen av vapnet i det landet där det förvärvats. Om ett vapen som förvärvats i en medlemsstat till exempel omfattades av tillståndssystemet, men dess ägare (även om han innehar Europeiska skjutvapenpasset) har för avsikt att ta med det till en annan medlemsstat där det vapnet är förbjudet, är det naturligtvis förbudet som gäller och vapnet får alltså inte lämna ursprungslandet.

⁹ Vapenhandlare utför en första kontroll i registret över förbud mot att inneha skjutvapen.

6. MEDLEMSSTATERNA HAR DELADE UPPFATTNINGAR OM HUR LÄMPLIGT DET VORE ATT MINSKA ANTALET KATEGORIER I DIREKTIVET

6.1. Somliga medlemsstater, till exempel Polen, Förenade kungariket, Irland, Danmark och Lettland, är intresserade av att man på EU-nivå minskar antalet kategorier till två, eftersom de anser att detta skulle leda till viss förenkling.

6.2. Andra medlemsstater anser tvärtom att man bör behålla det handlingsutrymme som den nuvarande klassificeringen medför. Sverige, Italien, Ungern och Belgien ser inte några verkliga fördelar med en ändring i den nuvarande klassificeringen och anser att en omarbetning skulle leda till alltför mycket tyngd och onödiga kostnader.

6.3. Somliga medlemsstater som Slovakien, Nederländerna och Rumänien, vill, trots att de på nationell nivå antagit ett system som bygger på två eller tre kategorier, också överlåta till medlemsstaterna möjligheten att hantera sådana klassificeringar som de anser skulle passa dem inom den nuvarande klassificeringen.

6.4. På frågan om en sådan minskning av kategorierna skulle ha betydande inverkan på de ekonomiska sektorerna har de flesta medlemsstater svarat antingen att inverkan skulle vara svår att uppskatta, eller att det förmodligen inte skulle ha någon betydelse eftersom indelningen i två kategorier redan är ganska utbredd hos dem. Det bör dock noteras att det främst är de medlemsstater som inte har någon egen skjutvapenstillverkning som anser att de ekonomiska konsekvenserna av en minskning av kategorier inte skulle orsaka mycket skada på deras territorium.

6.5. Somliga medlemsstater som har en skjutvapensindustri, som Italien och Belgien, anser däremot att minskningen skulle få negativa effekter på sektorn. Andra medlemsstater, som Polen, säger att en minskning skulle kunna få ekonomiska följder, men de anser inte att detta skulle vara ett skäl till att inte genomföra den.

6.6. De flesta medlemsstater anser dock inte att en minskning till två kategorier av kategorierna av skjutvapen i bilaga I till direktivet skulle innebära tydliga fördelar som kan få den inre marknaden att fungera bättre. Man har till och med framfört farhågor att den legala handeln skulle avledas mot illegal handel om kraven begränsades.

7. ANDRA FÖRSLAG ÄN EN MINSKNING AV KATEGORIER HAR FRAMFÖRTS FÖR ATT FÖRENKLA RÖRLIGHETEN FÖR SKJUTVAPEN OCH SAMTIDIGT FÖRSTÄRKA SÄKERHETEN

7.1. Somliga medlemsstater, till exempel Tyskland, Estland och Polen, anser att det skulle vara en klar fördel om man fastställde gemensamma normer för deaktivering av skjutvapen på grundval av de metoder som föreslagits i arbetsgrupperna vid *Commission internationale pour l'Epreuve des armes à feu portatives* (CIP- Internationella kommissionen för testning av bärbara skjutvapen¹⁰). Detta kan leda till ökad säkerhet och lättare utbyten på EU-nivå.

¹⁰ *Commission internationale pour l'Epreuve des armes à feu portatives* (CIP) bygger på ett mellanstatligt avtal i vilket de viktigaste europeiska länderna med tillverkning av skjutvapen (elva europeiska länder plus Chile, Ryssland och Förenade Arabemiraten) förbinder sig att erkänna testning av skjutvapen och ammunition, före saluföringen, som görs vid så kallade testbänkar enligt fastställda tekniska kriterier som uppdateras inom CIP. Detta erkännande uttrycks genom en stämpel på skjutvapnet tack vare vilket

7.2. Andra medlemsstater, som Sverige, Nederländerna, Frankrike, Luxemburg och Portugal, anser att man skulle kunna bygga ut datoriseringen av de register i medlemsstaterna som gör det möjligt att koppla samman rörligheten för skjutvapen med ägarna. Det kvarstår sålunda att man bör göra uppgifterna i registren tillgängliga för alla medlemsstater, vilket naturligtvis skulle främja utbytet inom Europeiska unionen vid behov.

7.3. Somliga förslag är mer precisa, exempelvis att utrusta yrkestransportörer av skjutvapen med GPS som möjliggör lokalisering av dem (Tjeckien) eller säkerställa ännu striktare övervakning av privata säkerhetsföretags verksamhet (Bulgarien). Det finns även mer långtgående förslag, som en tillnärmning på EU-nivå av definitionerna av skjutvapen för att främja ett gemensamt synsätt (Nederländerna).

7.4. Somliga medlemsstater anser att det skulle vara fördelaktigt med ett standardiserat överföringsdokument för handel med skjutvapen (Rumänien). I ett sådant dokument skulle man kunna ange alla uppgifter i ansökningarna om tillstånd eller i anmälningar och handelstransaktioner mellan medlemsstaterna.

7.5. Ett betydande antal medlemsstater anser dock att den nuvarande situationen i stort är tillfredsställande och/eller föreslår inga särskilda åtgärder. Vissa, som Italien, anser att alla planerade ändringar bör bedömas enligt proportionalitetsprincipen eller verkliga behov som motiverar initiativ på EU-nivå.

7.6. Sammanfattningsvis gäller medlemsstaternas kommentarer huvudsakligen skjutvapnens spårbarhet och deaktivering. Detta är just de två aspekterna där kommissionen avser att agera, antingen genom att utarbeta gemensamma riktlinjer för tekniska normer och deaktivering, eller genom att säkerställa att medlemsstaternas skyldighet att hålla datoriserade register efterlevs¹¹, eftersom dessa två uppgifter föreskrivs i direktivet 2008/51/EG.

8. STORA GRUPER ANVÄNDARE AV DIREKTIVET VERKAR INTRESSERADE AV FÖLRENKLINGAR SOM INTE NÖDVÄNDIGTVIS GÅR UT PÅ EN MINSKNING AV KATEGORIerna

8.1. Jägarna (cirka 7 miljoner inom Europeiska unionen¹²) verkar vara nöjda med den aktuella klassificeringen som anpassas till deras medlemsstats jakttraditioner och säkerhetsnivåer. De är mycket fästa vid erkännandet och främjandet av Europeiska skjutvapenspasset som relativt underlättar deras rörlighet mellan medlemsstater inom en mycket tillfredsställande säkerhetsram.

8.2. Tävlingskyttarna kan också använda Europeiska skjutvapenspasset för att förflytta sig mellan medlemsstaterna, oftast för att delta i tävlingar. Deras rörlighet verkar ske inom en god ram och omfattas dessutom av ett strikt tillståndssystem som övervakas av lokala eller nationella skytteförbund. En obligatorisk minskning av kategorier på EU-nivå verkar inte heller medföra tydliga förenklingar för dem.

man kan identifiera testbänken där vapnet testats. Vissa testbänkar deaktiverar också skjutvapen enligt de metoder och krav som kan variera utan att vara erkända medlemsstaterna emellan.

¹¹ Denna databas om skjutvapen som möjliggör en koppling mellan vapnet och dess ägare måste inrättas senast den 31 december 2014 enligt direktiv 2008/51/EG.

¹² Uppgifter från EU:s *Fédération des Associations de Chasse et Conservation de la Faune Sauvage* (FACE) som är ett förbund av jägareförbund i EU:s medlemsstater och övriga länder oms tillhör Europarådet.

8.3. Även om deras verksamhet inte ingår i direktivets räckvidd skulle samlare av antika eller historiska skjutvapen eller av reproduktioner av historiska vapen uppskatta möjligheten att ta med sina samlarobjekt i Europeiska skjutvapenspasset, vilket skulle underlätta rörlighet av detta slags föremål mellan medlemsstaterna. Andra åtgärder som skulle underlätta erkännandet av denna typ av vapen i medlemsstaterna samt deras transport mellan medlemsstaterna skulle uppskattas av en sektor som omfattar leverantörer, kulturinstitutioner, försäljningsställen, auktoriserade experter osv.

8.4. Tillverkarna av civila skjutvapen kan vara intresserade av eventuella förenklingar. Man bör i detta sammanhang nämna industrins gamla önskemål att kunna få globala licenser för överföringar av skjutvapen inom Europeiska unionen. Medlemsstaterna skulle inte behöva utfärda tillstånd för varje överföring utan det skulle finnas ett giltigt tillstånd för en viss tidsperiod för en förutbestämd produkttyp¹³, som skulle ges till operatörer som kan tillhandahålla ett visst antal bestämda garantier.

8.5. En förenkling i själva definitionen av väsentliga delarna i skjutvapen framstår också som önskemål, både för tillverkare och detaljförsäljare. Definitionerna av väsentliga delar av skjutvapen motsvarar inte helt varandra i de olika lagstiftningarna, och en större precision skulle ytterligare förbättra både flödet och säkerheten i handelstransaktioner.

8.6. Sammanfattningsvis framgår det att den aktuella klassificeringen av skjutvapen i EU-lagstiftningen inte stöter på särskild kritik från de stora grupperna av direktivets användare. Man märker dock att det finns ett tydligt önskemål om vissa förenklingar som skulle leda till att den inre marknaden fungerar bättre.

9. FRÅGAN OM SKJUTVAPNENS KLASIFICERING PÅ EU-NIVÅ SKULLE EMELLERTID KUNNA GRANSKAS PÅ NYTT I LJUSET AV TIDSFRISTER OCH RIKTLINJERNA I SJÄLVA DIREKTIVET

9.1. Medlemsstaternas skyldighet att senast den 31 december 2014 upprätta och driva ett datoriserat register kommer med säkerhet att leda till att man blir angelägen om att förbättra den uppgiftstillgänglighet som har nämnts i svaren på frågeformuläret. Det blir intressant att åter i det sammanhanget granska eventuella spårbarhetsproblem på unionsnivå som kan bero på den nu gällande klassificeringen i direktivet.

9.2. Medan man i ett antal svar från medlemsstaterna uttrycker önskemålet om gemensamma metoder för deaktivering av skjutvapen, bör det påminnas om att denna uppgift snart kommer att företas av kommissionen, i enlighet med direktivet¹⁴. Detta kan leda till högre säkerhet i samband med cirkulationen av denna typ av produkter.

9.3. Det bör också påpekas att en tydlig hänvisning i direktiv 2008/51/EG också skulle kunna svara på det önskemål om bättre spårbarhet som medlemsstaterna uttryckt. Det rör sig närmare bestämt om hänvisningen i skäl 7 till konventionen av den 1 juli 1969 om ömsesidigt

¹³ Denna möjlighet finns redan teoretiskt i direktiv 91/477/EEG. I artikel 11 i direktivet föreskrivs det att vapenhandlare kan få tillstånd som i vissa fall befriar dem från att ansöka om tillstånd för varje enskild förflyttning av vapen inom unionen. Denna möjlighet tillämpas dock sällan eftersom den förutsätter att den erkänns av den sändande och den mottagande medlemsstaten enligt jämförbara regler.

¹⁴ I bilaga I till direktivet föreskrivs det att "kommissionen ska, i enlighet med det förfarande som avses i artikel 13a.2 i direktivet, utfärda gemensamma riktlinjer om standarder och teknik för deaktivering för att se till att de skjutvapen som gjorts obrukbara aldrig kan användas på nytt".

erkännande av kontrollstämplar på handeldvapen som ”i största möjliga utsträckning [bör] användas som referensram för märkningssystemet i hela gemenskapen”.

9.4. I detta syfte skulle man i närmaste framtiden kunna diskutera en tillnärmning mellan Europeiska unionen och strukturerna i *Commission Internationale Permanente pour l'Epreuve des Armes à Feu Portatives* (C.I.P.) för att inom Europeiska unionen införa vedertagna normer för testning av skjutvapen. En kompletterande intygad kontroll av skjutvapnens tillverkning och cirkulation inom Europeiska unionen skulle medföra fördelar för alla säkerhetsaspekter.

9.5. Man kan alltså med ledning av de insamlade uppgifterna dra slutsatsen att en obligatorisk begränsning på EU-nivå till två kategorier skjutvapen inte i sig själv skulle medföra tydliga fördelar. Denna synpunkt bör dock absolut inte behandlas i isolering, vilket skulle helt enkelt överföra debatten till den enda frågan om vilken handling som skulle innebära ett tillstånd, och man skulle med största sannolikhet hamna i en situation som knappast skulle skilja sig från den som nu råder inom unionen.

9.6. Därför bör man i första hand se på bakgrunden till rapporten om det läge som tillämpningen av direktivet lett till och som kommissionen kommer att lägga fram för Europaparlamentet och rådet senast den 28 juli 2015, eventuellt med förslag, för att man företar en helhetsanalys av möjlig och önskvärd utveckling beträffande direktiv 2008/51/EG, och detta för att komma fram till en förenkling där man tar med alla särdrag och begränsningar som denna typ av produkt innebär.

9.7. Slutsatserna i denna rapport kommer att läggas fram i oktober 2012 när den kontaktgrupp som inrättats genom direktivet sammanträder. De kommer också att diskuteras vid en konferens om illegal handel med skjutvapen som kommissionen avser att anordna i slutet av november 2012 med deltagande av parter som berörs av kampen mot denna form av brottslighet. Man kommer i synnerhet att vilja diskutera behoven i nuläget och planera framtida initiativ.